

Mostovi iz besed

Ko sem začela obiskovati osnovno šolo, je naš pouk potekal v dveh izmenah, ker v zgradbi ni bilo dovolj učilnic. Ne glede na vse pa smo v Jugoslaviji poskušali loviti napredek in napredek je zame v tistih časih pomenil angleške risanke na kabelski televiziji. Kadar se je naš pouk začel opoldne in končal pozno popoldne, sem večji del jutra preživela prilepljena na televizijski zaslon in se trudila razvozlati besedo za besedo, stavek za stavkom. Tako so potekale moje prve ure angleščine.

Leta pozneje, ko je bila angleščina že jezik, ki sem ga poučevala, sem očetu neke moje učenke predlagala, naj svoji hčeri dovoli več časa pred televizijo, in bil je naravnost zgrožen. Slovenija je takrat že vstopila v Evropsko unijo in se odprla svetu. Jezikovne šole so začele rasti kot gobe po dežju. Učenje tujih jezikov je postalo resno opravilo z jasnim ciljem, kako prodreti v svet in se uveljaviti. Moje poslanstvo pa je bilo svoje učence prepričati v nasprotno, in sicer, da je učenje jezikov pravzaprav podobno igri. Še vedno sem mnenja, da so besede kakor kocke, s katerimi je mogoče graditi mostove.

In zaradi teh mostov sem se nekoč znašla v vlogi šoferja enega uspešnejših romunskih scenaristov, ki se je v Sloveniji kot pesnik udeležil mednarodnega literarnega festivala, ob neki drugi priložnosti pa sem z uveljavljenim avstralskim pesnikom, ki me je prosil, naj nekaj njegovih pesmi prevedem v slovenščino, preživela prijetno dopoldne ob razpravljanju o poeziji in o načinu, kako jabolčni zavitek postrežejo v Ljubljani in kako na Dunaju.

Tako sem se nekaj časa sprehajala od literarnih festivalov do poslovnih srečanj, pa spet nazaj v učilnico med tečajnike, dokler me znanje tujih jezikov ni nazadnje pripeljalo v Luksemburg na Generalni direktorat Evropske komisije za prevajanje, največjo prevajalsko službo na svetu. V mojih prvih mesecih bivanja v Luksemburgu sem ugotovila, da povprečni Luksemburžan govori vsaj tri jezike. Zame pa je napočil čas, da prečkam še en most ter k svojemu znanju angleškega in nemškega jezika dodam še francoskega. Čeprav je minilo že veliko let, odkar sem se nazadnje začela na novo učiti tuj jezik, me je po vseh teh letih zagrabilo enako vznemirjenje nad novimi besedami. Še enkrat me je obšel dobro znani občutek, kako se neznana obzorja približujejo. Razdalje med mano in ljudmi v multikulturnem okolju, ki je zdaj moj dom, pa so se začele zmanjševati.